

razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tego aktu;

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stoi na stanowisku, że w świetle postanowień art. 24 Aktu przystąpienia Republiki Cypryjskiej do Unii Europejskiej w związku z załącznikiem VII do tego Aktu władze cypryjskie powinny były wprowadzić w życie najpóźniej do dnia 1 maja 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne w celu zniesienia ograniczeń, od których uregulowanie krajowe uzależnia nabycie drugiego domu przez obywateli UE/EOG. Sporne ograniczenia stanowią bezpośrednie naruszenie swobodnego przepływu kapitału, który został przewidziany w art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Rząd cypryjski przesłał projekt ustawy dotyczący zmiany obowiązujących ograniczeń i zauważa, że projekt ustawy został przedłożony do zatwierdzenia radzie ministrów w celu zbadania go możliwie najszybciej i poddania go pod głosowanie parlamentu.

Komisja podkreśla, że jeżeli przepisy prawa krajowego państwa członkowskiego naruszają swobodę ustanowioną w traktacie, to naruszenie to może zostać usunięte jedynie w drodze wydania równie wiążących przepisów. Wobec tego fakt, że Republika Cypryjska załączyła do swojej odpowiedzi jedynie projekt ustawy, który nie ma żadnej mocy prawnej, nie może zostać uznany za wiążący akt znoszący ograniczenia obowiązujące w przypadku nabycia drugiego domu przez obywateli UE/EOG.

Komisja utrzymuje, iż nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zniesienia ograniczeń, od których uregulowanie krajowe uzależnia nabycie drugiego domu przez obywateli UE/EOG bądź w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Cypryjska uchybiła ciężącym na niej zobowiązaniom do dostosowania się do postanowień art. 24 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Cypryjskiej w związku z załącznikiem VII do tego Aktu w sprawie środków przejściowych dotyczących Cypru.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgerichts für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 30 grudnia 2011 r. — M i inni przeciwko Bundesamt für Migration und Flüchtlinge.

(Sprawa C-666/11)

(2012/C 73/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M, N, O, P, Q

Strona pozwana: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba ubiegająca się o azyl w ramach postępowania sądowego w przedmiocie orzeczenia braku właściwości oraz zarządzenia wydalenia może powołać się we właściwym według opinii państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o azyl (wnioskujące państwo członkowskie) państwie członkowskim na to, że przekazanie nie nastąpiło w przeciągu sześciomiesięcznego terminu przewidzianego w art. 19 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. oraz że sąd właściwość przeszła na państwo wnioskujące?
- 2) Czy próba samobójcza — także pozorowana — z uwagi na którą przekazanie do właściwego państwa członkowskiego było niemożliwe stanowi ukrywanie się w rozumieniu art. 19 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia Rady nr 343/2003 ?
- 3) Czy osoba ubiegająca się o azyl może w ramach postępowania sądowego w przedmiocie stwierdzenia niewłaściwości oraz zarządzenia wydalenia powołać się na przejście właściwości na podstawie art. 9 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003?
- 4) Czy informowanie właściwego państwa członkowskiego przez wnioskujące państwo członkowskie, które to informowanie wprawdzie komunikuje zawieszenie już zorganizowanego przekazania, a nie okoliczność, że przekazania nie można dokonać w terminie sześciu miesięcy, stoi na przeszkodzie przekazania właściwości zgodnie z art. 9 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r.?

5) Czy istnieje możliwe do dochodzenia na drodze sądowej przez osobę ubiegającą się o azyl roszczenie o zbadanie przez państwo członkowskie przejęcia własności na podstawie art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003/03 i wydanie rozstrzygnięcia co do podstaw decyzji?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-678/11)

(2012/C 73/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i F. Jimeno, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, iż poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów zawartych w art. 46 lit. c) wersji skonsolidowanej Ley de Regulación de los Planes y Fondos de Pensiones (ustawy regulującej systemy i fundusze emerytalne), w art. 86 Real Decreto Legislativo (królewskiego dekretu ustawodawczego) 6/2004 z dnia 29 października 2004 r. zatwierdzającego tekst skonsolidowany Ley de ordenación y supervisión de los seguros privados (ustawy o organizacji ubezpieczeń prywatnych i nadzorze nad nimi), w art. 10 Real Decreto Legislativo (królewskiego dekretu ustawodawczego) nr 5/2004 zatwierdzającego tekst skonsolidowany Ley del Impuesto sobre la renta de los no residentes (ustawy o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami) i w art. 47 Ley 58/2003 de 17 de diciembre, General Tributaria (ustawy nr 58/2003 z dnia 17 grudnia 2003 r. — ordynacji podatkowej), zgodnie z którymi między innymi zagraniczne fundusze emerytalne mające siedzibę w innych państwach członkowskich i oferujące pracownicze systemy emerytalne w Hiszpanii, jak również towarzystwa ubezpieczeniowe działające w Hiszpanii na zasadzie swobody świadczenia usług są zobowiązane do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zamieszkałego lub mającego siedzibę w Hiszpanii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 56 TFUE (dawny art. 49 TWE) i art. 36 porozumienia EOG.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Przytoczone hiszpańskie przepisy podatkowe zobowiązują podatnika niebędącego rezydentem do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Hiszpanii. Konkretnie obowiązek ten spoczywa na zagranicznych funduszach emerytalnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich i oferujących pracownicze systemy emerytalne w Hiszpanii oraz na ubezpieczycielach działających w Hiszpanii na zasadzie swobody świadczenia usług.

2) Komisja uważa, że obowiązek ustanowienia w wymienionych wypadkach przedstawiciela podatkowego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Hiszpanii stanowi przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług, ponieważ nakłada dodatkowy obowiązek na wspomniane podmioty i osoby fizyczne, które zmuszone są do obowiązkowego korzystania z usług przedstawiciela. Stanowi również przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług dla osób i przedsiębiorstw mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż Hiszpania, które zamierzają świadczyć usługi przedstawicielstwa podatkowego podmiotom lub osobom fizycznym działającym w Hiszpanii.

3) Takie uregulowanie narusza art. 56 TFUE (dawny art. 49 TWE) i art. 36 porozumienia EOG.

Odwwołanie od wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon Inc., przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 grudnia 2011 r. przez Alliance One International, Inc. poprzednio Dimon Inc.

(Sprawa C-679/11 P)

(2012/C 73/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alliance One International, Inc (poprzednio Dimon, Inc.) (przedstawiciele: M Odriozola, A. Vide, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 Alliance One przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim zarzutów dotyczących oczywistego błędu w ocenie zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, braku odpowiedniego uzasadnienia oraz naruszenia zasady równego traktowania ze względu na uznanie Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon, Inc., za solidarnie odpowiedzialną za popełnione naruszenie;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. wydanej w sprawie COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie i odpowiedniego obniżenia nałożonej na nią grzywny; oraz

— nakazanie Komisji pokrycia kosztów.